

Gdańsk, dnia 7 sierpnia 2024 r.

dr hab. Radosław Giętkowski, prof. UG
Katedra Prawa Administracyjnego
Wydział Prawa i Administracji
Uniwersytet Gdański

RECENZJA

w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Piotrowi Józwiakowi

1. Uwagi wstępne

Rada Naukowa Instytutu Prawa Uniwersytetu SWPS, postanowieniem nr 1/6/2024 z dnia 24 maja 2024 r., powołała mnie na recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego dr. Piotrowi Józwiakowi, wszczętym na wniosek tegoż z dnia 15 marca 2024 r.

Piotr Józwiak uzyskał stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa na podstawie uchwały Rady Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu z dnia 28 maja 2013 r. Od dnia 1 października 2013 r. zatrudniony jest w Szkole Wyższej Psychologii Społecznej w Warszawie (od 2015 r. działającej jako SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny, a od 2023 r. jako Uniwersytet SWPS). W tej chwili jest pracownikiem badawczo-dydaktycznym w Katedrze Prawa Publicznego i Teorii Prawa na Wydziale Psychologii i Prawa w Poznaniu Uniwersytetu SWPS. Toczące się postępowanie habilitacyjne jest pierwszym tego typu postępowaniem wszczętym na jego wniosek.

Przesłanki nadania stopnia doktora habilitowanego określa obecnie przepis art. 219 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jedn. Dz.U. z 2023 r. poz. 742 z późn. zm.), cyt. dalej jako p.s.w.n. Zgodnie z tym przepisem, stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która:

- 1) posiada stopień doktora;
- 2) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny, w tym co najmniej:

- a) 1 monografię naukową wydaną przez wydawnictwo, które w roku opublikowania monografii w ostatecznej formie było ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a p.s.w.n., czyli tzw. wykazie ministerialnym, lub
  - b) 1 cykl powiązanych tematycznie artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie naukowym lub w recenzowanych materiałach z konferencji międzynarodowych, które w roku opublikowania artykułu w ostatecznej formie były ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b p.s.w.n., czyli tzw. wykazie ministerialnym, lub
  - c) 1 zrealizowane oryginalne osiągnięcie projektowe, konstrukcyjne, technologiczne lub artystyczne;
- 3) wykazuje się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Analogiczne do powyższych przesłanki przewiduje § 3 ust. 1 Regulaminu przeprowadzania postępowań w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w SWPS Uniwersytecie Humanistycznospołecznym (załącznik do uchwały nr 34/2023 Senatu SWPS Uniwersytetu Humanistycznospołecznego z dnia 21 kwietnia 2023 r.). Celem niniejszej recenzji jest ustalenie, czy wszystkie wymienione przesłanki zostały spełnione przez dr. Piotra Jóźwiaka (przy czym spełnienie pierwszej przesłanki zostało już stwierdzone na wstępie), a oprócz tego, uzupełniając, zostanie w niej dokonana ocena dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzatorskich osiągnięć Habilitanta.

2. Ocena głównego osiągnięcia naukowego

stanowiącego podstawę ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego

Jako główne osiągnięcie naukowe stanowiące podstawę ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego Habilitant wskazał monografię naukową swojego autorstwa pt. *Prawo samorządowe a odpowiedzialność represyjna. Studium z pogranicza prawa karnego i administracyjnego*, ss. 537, wydaną przez Dom Wydawniczy ELIPSA w Warszawie w 2023 r. W tymże roku wydawnictwo to było ujęte w wykazie wydawnictw, stanowiącym załącznik do komunikatu Ministra Edukacji i Nauki z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie wykazu wydawnictw publikujących recenzowane monografie naukowe, jako wydawnictwo z poziomu I (poz. 116). Tym samym główne osiągnięcie naukowe Habilitanta odpowiada formie

określonej w art. 219 ust. 1 pkt 2 lit. a p.s.w.n. Konieczne jest jednak jeszcze ustalenie, czy – zgodnie z wprowadzającą częścią pkt 2 w art. 219 ust. 1 p.s.w.n. – osiągnięcie to stanowi „znaczący wkład w rozwój określonej dyscypliny”, w tym przypadku dyscypliny nauki prawne.

Recenzowana monografia podejmuje temat całościowo dotychczas nieopracowany, podejmowany w literaturze rzadko i jedynie wyrywkowo. Niektóre szczegółowo analizowane w niej zagadnienia nie doczekały się dotychczas szerszych rozważań (np. zagadnienie pełnienia funkcji oskarżycielskich przez organy samorządu terytorialnego czy blankietowych przepisów karnych w prawie samorządowym), inne w ogóle nie były wcześniej badane (np. zagadnienie dopuszczalności tworzenia kontratypów podstawowych przez organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego czy możliwości uwzględniania przez sąd prowadzący postępowanie karne faktu wcześniejszego ukarania karą administracyjną za ten sam czyn). Poruszana problematyka ma tymczasem istotne znaczenie dla nauki, jak i – co szczególnie trzeba podkreślić – dla praktyki. Rozprawa dra Józwiaka wypełnia więc w doktrynie lukę, która nie powinna być dłużej utrzymywana. Docenić przy tym trzeba, że jest to luka na pograniczu dwóch gałęzi prawa – prawa karnego i prawa administracyjnego, co z jednej strony wymagało od Autora szerszej znajomości systemu prawa i nauki prawa, a z drugiej zapewniło bardziej wszechstronne, a przez to też bardziej wartościowe ujęcie poruszanych problemów. Zwrócić należy uwagę na to, że Habilitant swobodnie porusza się po całym obszarze szeroko rozumianego prawa karnego (zarówno materialnego, jak i procesowego, włączając też prawo karne skarbowe, prawo wykroczeń czy prawo podmiotów zbiorowych) i prawa administracyjnego (ustrojowego, materialnego i procesowego), ale wykazuje się także gruntowną wiedzą z zakresu prawa konstytucyjnego, międzynarodowego publicznego, unijnego, teorii i filozofii prawa czy historii prawa.

Co więcej, przedmiotowa monografia ma charakter odkrywczy i wnosi świeże spojrzenie do nauki prawa. Habilitant stawia autorską hipotezę, że w świetle obowiązujących przepisów doszło do wyodrębnienia się nowej dziedziny prawa w postaci samorządowego prawa karnego (s. 17), i z sukcesem wykazuje, niekiedy z zaskoczeniem dla czytelnika, że jest to hipoteza trafna. Przełamuje stereotypy myślenia o prawie samorządowym, udowadniając, że niekojarząca się z nim *prima vista* funkcja represyjna była z nim od zawsze związana (zob. zwłaszcza rozdz. III.2) i – wbrew pozorom – odgrywa dzisiaj istotną rolę, a w przyszłości ta rola najprawdopodobniej będzie jeszcze wzrastać. Wyczerpująco, w sposób pogłębiony i wieloaspektowy przedstawił zakres samorządowego prawa karnego i wszystkie istotne dla niego problemy oraz udowodnił, że wyodrębnienie tej dziedziny prawa może mieć znaczenie dla kierunków zmian prawa w przyszłości (zob. zwłaszcza Uwagi końcowe). Sama

rozprawa ma zaś potencjał do tego, by wyznaczać kierunki rozwoju nauki prawa samorządowego.

Szczególne wartości pracy wyraża się w tym, że Autor nie tylko przytacza przyjmowane w literaturze i orzecznictwie poglądy, ale zawsze się do nich ustosunkowuje, nawet gdy dane kwestie są trudne do rozstrzygnięcia. W każdym przypadku swoje stanowisko dokładnie uzasadnia, rzetelnie odnosząc się do argumentów przeciwnych, i – co należy zaznaczyć – czyni to w sposób niezwykle przekonujący. Nie boi się przy tym zajmować stanowiska odmiennego od dominującego nurtu, np. opowiadając się za obowiązywaniem zasady domniemania niewinności w postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności karnoadministracyjnej (s. 221–223), za dopuszczalnością składania przez organ jednostki samorządu terytorialnego wniosku do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności z konstytucją przepisów o charakterze gwarancyjnym w stosunku do obywateli (s. 460–462) czy za zdolnością petycyjną jednostek samorządu terytorialnego (s. 471–475). Na wysokie uznanie zasługuje to, że wykładnia, którą przyjmuje, jest zawsze wykładnią proobywatelską, prokonstytucyjną i prodemokratyczną (w tym prosamorządową). Umie też formułować przemyślane wnioski *de lege ferenda*, a nawet proponować własne koncepcje teoretyczne (np. koncepcja jednoczynowego zbiegu czynów zabronionych pod groźbą kary, przedstawiona na s. 400–402). Wszystko to świadczy o dużej dojrzałości i samodzielności naukowej Habilitanta.

Imponujący jest zakres wykorzystanej w pracy literatury (sam wykaz bibliograficzny zajmuje aż 40 stron!). Literatura ta jest zróżnicowana pod względem merytorycznym i formalnym. W pracy przywołane są w zasadzie wszystkie istotne dla tematu pozycje (może z jednym wyjątkiem, jakim jest: D. Dąbek, *Prawo miejscowe*, Warszawa 2020). W zadowalającym stopniu Autor sięgnął też do literatury obcojęzycznej (ok. 50 pozycji). Wystarczająco obszerny jest również zakres przywołanego orzecznictwa.

Recenzowana praca ma jednak także pewne mankamenty, przede wszystkim natury konstrukcyjnej. Generalnie jest zbyt rozwlekła. Niektóre zagadnienia są nieproporcjonalnie rozbudowane w stosunku do całości. Dotyczy to zwłaszcza problematyki zbiegu różnych rodzajów odpowiedzialności z tytułu tego samego czynu. Owszem, Autor w przekonujący sposób uzasadnił, dlaczego w pracy zajmuje się tą problematyką (s. 23–25), ale zdaje się, że zapomniał, iż są to kwestie poboczne w stosunku do tematu pracy (co wcale nie oznacza, że mało doniosłe czy nieciekawe), a poświęcenie im aż dwóch rozdziałów (VII i VIII), obejmujących ponad 100 stron, jest co najmniej wątpliwe.

Ponadto w rozprawie wielokrotnie zdarzają się zupełnie niepotrzebne powtórzenia. Po części jest to konsekwencją nie do końca uporządkowanej struktury pracy. Bez wątpienia

kluczowy dla pracy jest podrozdział III.4., w którym Habilitant w odrębnych podrozdziałach identyfikuje poszczególne obszary regulacji represyjnych w prawie samorządowym (tylko na marginesie można podnieść, że podrozdział 4.4. zaburza przyjętą koncepcję wyodrębniania tych obszarów na podstawie kryterium przedmiotowego, a treść podrozdziału 4.7. mieści się w temacie podrozdziału 4.8.). Należy jednak uznać za błąd to, że w podrozdziale III.4. Autor ogólnie omawia wszystkie obszary realizacji funkcji represyjnej w prawie samorządowym, a potem, w kolejnych rozdziałach, przywołując to, co pisał wcześniej, rozwija te zagadnienia, ale już według zupełnie innej typologii (z tym że – niekonsekwentnie – nie rozwija zagadnień przedstawionych w podrozdziale 4.6.). Pożądanym rozwiązaniem byłoby ograniczenie się w rozdziale III do wyodrębnienia obszarów realizacji funkcji represyjnej (bez charakteryzowania ich) i poświęcenie tym poszczególnym obszarom osobnych rozdziałów.

Poza tym wątpliwości rodzi umiejscowienie niektórych podrozdziałów (np. materia podrozdziału IX.2. jest ściśle związana z podrozdziałem V.1) lub sformułowanie niektórych tytułów. Jeśli chodzi o tę drugą kwestię, przykładowo podrozdział III.2. zatytułowany jest „Przyczynek do rozważań nad represyjną funkcją samorządu terytorialnego”. Nie dość, że trudno uznać za poprawne mówienie o funkcji represyjnej samorządu jako takiego, to w dodatku tytuł nie oddaje treści, która ma charakter w pełni historyczny. Z kolei tytuł podrozdziału VIII.3. prawie pokrywa się z tytułem samego rozdziału VIII.

Trzeba wreszcie zauważyć pewne błędy terminologiczne (np. zamienne stosowanie pojęć „samodzielność” i „autonomia” albo pisanie o kompetencjach jednostek samorządu terytorialnego zamiast o zadaniach) czy niedociągnięcia klasyfikacyjne (w rozdziale I.2. mieszane są ze sobą akty normatywne i nienormatywne, a zaproponowany w rozdziale I.3. podział na prawo samorządowe *sensu stricto*, *sensu largo* i *sensu largissimo* wydaje się trochę sztuczny i nieostry – niezrozumiałe jest np. to, dlaczego do prawa samorządowego *sensu stricto* nie miałyby się zaliczać regulacji stworzonych ściśle z myślą o samorządzie terytorialnym, aczkolwiek niemających charakteru ustrojowego, jak choćby ustawa o dochodach jednostek samorządu terytorialnego lub ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach).

Podniesione ułomności recenzowanej rozprawy nie przysłaniają jednak przywołanych wcześniej jej walorów, w związku z czym, biorąc pod uwagę wszystko powyższe, jednoznacznie należy stwierdzić, że monografia dr. Jóźwiaka pt. *Prawo samorządowe a odpowiedzialność represyjna* wnosi znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki prawne.

3. Ocena pozostałych osiągnięć naukowych

Pozostały dorobek publikacyjny dra Piotra Józwiaka obejmuje łącznie 143 pozycje, w tym 122 po uzyskaniu stopnia doktora, na co składa się: 5 monografii naukowych (wszystkie opublikowane po uzyskaniu stopnia doktora), 14 redakcji monografii (w tym 12 po uzyskaniu stopnia doktora), 45 rozdziałów w monografiach naukowych (w tym 37 po uzyskaniu stopnia doktora), 26 artykułów naukowych (w tym 15 po uzyskaniu stopnia doktora), 3 glosy, 1 recenzja i 49 haseł w *Wielkiej Encyklopedii Prawa* (wszystkie opublikowane po uzyskaniu stopnia doktora). Najczęściej są to pozycje autorskie, ale w przypadku 26 pozycji mamy do czynienia ze współautorstwem (chodzi o 2 monografie, wszystkich 14 redakcji monografii, 7 rozdziałów w monografiach, 2 artykuły i 1 glosę). Brakuje danych, by ustalić wkład autorski dra Józwiaka w odniesieniu do 16 pozycji, w tym wszystkich redakcji monografii, ale w sytuacji, gdy takie dane są dostępne, na ogół procentowy wkład dra Józwiaka wynosi 50%, choć czasem i więcej, a poza tym w 5 przypadkach (w tym w przypadku 1 monografii) dr Józwiak jest pierwszym autorem lub twórcą hipotezy badawczej, co pozwala w takiej sytuacji przyjąć, że rola Habilitanta w postawianiu prac współautorskich była znacząca, a niekiedy przewodnia.

Dorobek naukowy Habilitanta jest obszerny i różnorodny. Habilitant wykorzystuje wszystkie podstawowe formy wypowiedzi naukowych. Jednocześnie dorobek jest bogaty tematycznie. Obejmuje przede wszystkim zagadnienia prawa samorządowego (w szczególności jego styku z prawem represyjnym, przy czym publikacje z tego zakresu, związane z tematem monografii habilitacyjnej, nie są w tej ostatniej powielane – albo stanowią inspirację do pogłębionych rozważań w monografii habilitacyjnej, albo rozwijają wątki tej monografii), prawa dyscyplinarnego (zwłaszcza w kontekście odpowiedzialności dyscyplinarnej w służbach mundurowych i w sporcie), prawa sportowego, szeroko rozumianego prawa karnego (w szczególności kwestie związane z okolicznościami wyłączającymi bezprawność, granicami dopuszczalnego pomawiania i odpowiedzialnością podmiotów zbiorowych) oraz historii prawa. Doktor Józwiak podejmuje tematy ciekawe i doniosłe tak dla nauki, jak i praktyki.

Podkreślić trzeba, że naukowe opracowania Habilitanta nie mają charakteru sprawozdawczego czy odtwórczego. Jako naukowiec zabiera głos, gdy ma do powiedzenia coś od siebie – czy to porządkując wiedzę w jakimś zakresie, przedstawiając własną ocenę regulacji prawnych, ustosunkowując się do rozbieżnych poglądów w literaturze lub orzecznictwie, zajmując własne stanowisko, czy formułując autorskie wnioski *de lege ferenda* (niejednokrotnie bardzo celne, o czym przekonuje okoliczność, że proponowane rozwiązania przyjmuje czasem sam ustawodawca). Szczególną wartość w dorobku Habilitanta mają

monografii jego autorstwa lub współautorstwa. Wszystkie stanowią pierwsze w doktrynie kompleksowe i pogłębione opracowanie określonego tematu. W monografiach tych, ale również w artykułach, można ponadto odnaleźć zagadnienia, które nie były wcześniej poruszane w literaturze.

Wartość dorobku publikacyjnego Habilitanta częściowo potwierdzają dane naukometryczne, jak sumaryczny współczynnik Impact Factor (2,81 za 2 artykuły w czasopiśmie „Journal of Physical Education and Sport”; krajowym czasopiśmie prawniczym współczynnik ten co do zasady nie jest przypisywany), indeks Hirscha (6) i liczba cytowań (45 wg bazy Google Scholar, aczkolwiek rzeczywista liczba cytowań jest dużo wyższa – w bazie LEX można odnaleźć ponad 100 publikacji, co jest naprawdę wysokim wynikiem, a w bazie Legalis ponad 50 publikacji, w których występują cytowania, przy czym zazwyczaj w danej publikacji jest więcej niż 1 cytowanie; poza tym cytowania występują w ok. 20 orzeczeniach sądowych, w tym orzeczeniach Sądu Najwyższego czy Naczelnego Sądu Administracyjnego). Z dokumentacji przygotowanej przez Habilitanta nie wynika, jaką uzyskał sumaryczną punktację ministerialną, ale trzeba zauważyć, że publikował w wydawnictwach przypisanych do poziomu I wykazu ministerialnego i w czasopiśmie punktowanych, przede wszystkim takich jak: „Acta Iuris Stetinensis” (40 pkt; 2 artykuły), „Czasopismo Prawno-Historyczne” (70 pkt), „Finanse Komunalne” (40 pkt), „Horyzonty Polityki” (100 pkt), „Nowa Kodyfikacja Prawa Karnego” (40 pkt; 2 artykuły), „Orzecznictwo Sądów Polskich” (40 pkt), „Palestra” (40 pkt; 3 artykuły), „Prawo Budżetowe Państwa i Samorządu”, „Przegląd Sądowy” (70 pkt), „Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny” (70 pkt), „Samorząd Terytorialny” (40 pkt)¹. Są to więc zarówno czasopisma średnio, jak i wyżej punktowane.

Patrząc całościowo na dorobek publikacyjny Habilitanta, z pominięciem monografii stanowiącej podstawę ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, można zatem uznać, że stanowi on znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki prawne, a tym samym, że wymieniona monografia nie jest jedynym osiągnięciem Habilitanta z tego typu wkładem.

4. Ocena spełnienia kryterium wykazywania się istotną aktywnością naukową realizowaną w więcej niż jednej uczelni lub instytucji naukowej

Doktor Piotr Józwiak w swoim macierzystym Uniwersytecie SWPS był promotorem pomocniczym w 2, zakończonych powodzeniem przewodach doktorskich. Zrealizował w nim również 2 projekty badawcze, pełniąc funkcję ich koordynatora. Na rzecz Instytutu Wymiaru

---

¹ Punktacja ustalana na podstawie Komunikatu Ministra Nauki z dnia 5 stycznia 2024 r. w sprawie wykazu czasopism naukowych i recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych.

Sprawiedliwości wykonał z kolei 2 prace naukowo-badawcze. Publikował w książkach i czasopismach wydawanych przez różne krajowe uczelnie, takie jak Uniwersytet SWPS (4 pozycje), Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu (3), Uniwersytet Szczeciński (2), Uniwersytet Wrocławski (2) czy Uniwersytet Gdański (1). Ponadto we współpracy z Uniwersytetem w Dunaújváros na Węgrzech opublikował współautorską monografię oraz 3 artykuły naukowe, które ukazały się w zagranicznych pracach zbiorowych i czasopismach naukowych. Wygłosił referat na 36 konferencjach organizowanych lub współorganizowanych przez takie uczelnie, jak: Akademia Wychowania Fizycznego we Wrocławiu, Katolicki Uniwersytet Lubelski im. Jana Pawła II, Uczelnia Łazarskiego w Warszawie, Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu, Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu, Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Uniwersytet SWPS, Uniwersytet Szczeciński, Uniwersytet Śląski, Uniwersytet Warszawski, Uniwersytet Wrocławski, Uniwersytet Zielonogórski, Wyższa Szkoła Biznesu w Pile, Wyższa Szkoła Humanistyczna im. Króla Stanisława Leszczyńskiego w Lesznie, a także na 3 konferencjach zorganizowanych przez Uniwersytet w Dunaújváros na Węgrzech.

Pozwala to na stwierdzenie, że Habilitant wykazywał się różnorodną i niebagatelną, istotną aktywnością naukową w wielu uczelniach, w tym w uczelni zagranicznej, i w 1 instytucji naukowej, w konsekwencji czego kryterium określone w art. 219 ust. 1 pkt 3 p.s.w.n. należy uznać za spełnione.

5. Ocena osiągnięć dydaktycznych, organizacyjnych i popularyzujących naukę

Doktor Piotr Jóźwiak zajmuje się dydaktyką od 2008 r. Prowadzi zajęcia (ćwiczenia, wykłady, seminaria magisterskie) na kierunku prawo z takich przedmiotów, jak prawo karne materialne, prawo karne skarbowe, prawo wykroczeń, prawo karne wykonawcze, międzynarodowe prawo karne i prawo sportowe. Są to więc zajęcia zróżnicowane tematycznie. Przez 7 kolejnych lat należał do 3 najlepiej ocenianych przez studentów wykładowców na kierunku prawo na Wydziale Psychologii i Prawa w Poznaniu Uniwersytetu SWPS. Wypromował 70 magistrów.

Od 2014 r. Habilitant jest członkiem Rady Programowej Uniwersytetu SWPS ds. studiów podyplomowych, a od 2020 r. pełni funkcję rzecznika dyscyplinarnego ds. studentów i doktorantów tejże uczelni. Poza uczelnią zajmuje stanowisko Przewodniczącego Komisji Rewizyjnej Polskiego Towarzystwa Prawa Sportowego, Wiceprezesa Leszczyńskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk i jest członkiem rad programowych czasopism: „Rocznik Leszczyński” oraz „Administracja Socjalna”.

Doktor Józwiak był także pomysłodawcą i organizatorem lub współorganizatorem wielu konferencji naukowych, w szczególności 13 Seminariów Prawniczych w Pile z cyklu *Odpowiedzialność dyscyplinarna w służbach mundurowych*, 3 konferencji Polskiego Towarzystwa Prawa Sportowego, I Kongresu zwalczania obrotu dopalaczami, Ogólnopolskiej Konferencji Zdrowia Psychicznego pt. *Wpływ zdrowia psychicznego na bezpieczeństwo publiczne*, konferencji *Węzłowe zagadnienia prawa karnego skarbowego* czy międzynarodowej konferencji *Scotus-Polonus*, która odbyła się w Edynburgu. Osiągnięcia Habilitanta w tym obszarze są wysoce ponadstandardowe.

Przechodząc natomiast do działalności Habilitanta w zakresie popularyzacji nauki, należy wskazać na 8 wypowiedzi eksperckich dla prasy, 10 wygłoszonych wykładów otwartych (m.in. na Festiwalu Nauki i dla uniwersytetu trzeciego wieku) czy kilkukrotne organizowanie symulacji sądowych dla uczniów szkół średnich z Wielkopolski.

Osiągnięć Habilitanta na wszystkich wymienionych polach (dydaktycznym, organizacyjnym i popularyzatorskim) trudno nie ocenić jako znaczące. Co prawda wykazanie się takimi osiągnięciami nie jest w p.s.w.n. wymienione wprost jako przesłanka nadania stopnia doktora habilitowanego, ale z pewnością wzmacnia pozytywną ocenę Habilitanta.

6. Konkluzja

Dokonana powyżej analiza prowadzi do wniosku, że **dr Piotr Józwiak spełnia wszystkie określone w art. 219 ust. 1 p.s.w.n. przesłanki nadania stopnia doktora habilitowanego**, w związku z czym wnioskuję o dopuszczenie Go do kolokwium habilitacyjnego.

